

[Kulturministeren]

det også fremgår af bemærkningerne, udtryk for Fremskridtspartiets ønske om at frigøre lovgivningen for det formynderi, som loven om filmcensur efter partiets mening skulle være udtryk for.

Lad mig indledningsvis sige, at jeg er uenig i forslaget, og at regeringen ingen planer har om at ophæve filmcensuren.

Der har været megen debat om voldsfilm i den senere tid, en debat, der af og til har været ført på et ganske uklart grundlag.

Filmcensurens virke skal ses som en oplysning til forældre om, at børn og unge kan lide alvorlig skade ved at blive konfronteret med visse films voldelige eller provokerende scener. Så de formuleringer om filmcensurloven, som anvendes af forslagsstillerne, kan jeg hverken genkende eller tilslutte mig.

Vi har her i Danmark en meget liberal lovgivning. Filmcensurloven gælder kun offentlige forestillinger, og det er frivilligt, om man vil lade en film censurere eller ej.

Undlader man censurering af filmen, er den dog ikke tilladt for børn under 16 år. Vi skal derimod helt tilbage til 1969, hvor voksencensuren, som fortsat håndhæves i andre vesteuropæiske lande, herunder også vore nordiske nabolande, blev ophævet.

Jeg er selvfølgelig ganske klar over, at det er vanskeligt for ikke at sige umuligt at undgå, at børn ser voldelige film på video eller på tv, men så har vi også bevæget os over i en sammenhæng, hvor forældrene tager over, og hvor forældrene har ansvaret. Filmcensurloven er jo som bekendt begrænset til de offentlige forestillinger.

Jeg er altså ikke enig i forslagets grundsynspunkt, men ideen om en slags varedeklaration for videofilm kunne jeg godt se et perspektiv i ved salg og udleje af videoer. Videoområdet er stort, og det er uoverskueligt, så jeg arbejder på at finde en ordning, der kan bistå forældrene med oplysninger.

Hanne Andersen (S):

Fremskridtspartiet ønsker at ophæve loven om filmcensur, og jeg skal sige straks, at lovforslaget ikke vil få Socialdemokratiets støtte.

Ministeren var inde på, at det er en misforståelse, når Fremskridtspartiet anfører, at alle skal lade deres film bedømme. Det er der faktisk ingen der behøver at gøre, men så har man

naturligvis også truffet det valg, at børn under 16 år ikke må se den pågældende film.

Filmcensur strider imod vesteuropæiske frihedsidealer, siger Fremskridtspartiet. Det er åbenbart forbigået Fremskridtspartiet, at voksencensuren er væk i Danmark. Der er vi gået videre end europæiske lande, der omgiver os; jeg tror faktisk alle europæiske lande.

Vi betragter filmcensuren som en hjælp til forældre og til de mange, der beskæftiger børn i fritiden, så ingen uforvarende udsætter børn og unge for de meget stærke, skræmmende, forrænde og skadelige film, der også vises på lærredet. Vi ved, at film påvirker. Og der vises film, der er for stærke, og det påvirker negativt.

Vi er tilhængere af, at børn og unge får gode kunstneriske oplevelser også i biografen og også gerne på videoen. Vi har længe været optaget af, at der skal være den samme gode vejledning og bedømmelse for videofilm som for andre produkter, så de, der lejer og køber videofilm, ikke skal leje eller købe katten i sækken. Der skal være oplysning om filmen. Klar og tydelig deklaration er et selvfølgeligt forbrugskrav, også når det gælder dette produkt.

Vi ser frem til, at regeringen kommer med et forslag om deklaration af videofilm, men kan ikke støtte det foreliggende forslag.

Grethe Fenger Møller (KF):

Man må medgive, at dette lovforslag fra Fremskridtspartiet er både kort og præcist, men det er dog ikke ensbetydende med, at Det Konservative Folkeparti kan støtte det. For mig at se er forslaget i bemærkningerne motiveret af en opgivenhed og en laissez faire-holdning, som vi i hvert fald ikke finder støtteværdig.

Hvis man skal tale om ideologi, kan man sige, at konservatismen bygger på et retssamfund, for kun regler beskytter de svage. Også i denne sammenhæng, ophævelse af loven om filmcensur, tror jeg, det er vigtigt at se på, hvordan man kan sikre en balance mellem formynderi og så beskyttelsen af de svage. Og jeg mener, at der er brug for en beskyttelse af de såkaldt svage.

I den gamle betænkning om filmcensur helt tilbage fra 1967 slås det fast, at der ikke er tale om en konkret kontrol ud fra moralske eller æstetiske principper, men udelukkende om forsøg på at dæmme op for den afhumanise-